

Poština plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Februar 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Zamorčki obljublajo Jezuščku zvestobo in molijo za svoje dobrotnike.* Ko so ubogi zamorčki poučeni v sveti veri in krščeni, vzljubijo Jezusa iz vsega srca, z vso dušo. Dobro vejo, da jih je On s svojo smrtjo na križu odrešil in da jih bo nekoč vzel k sebi v nebesa, če mu bodo ostali zvesti. Zamorčki pa tudi dobro vedo, komu se imajo še zahvaliti za veliko milost sv. vere, namreč ljubim dobrotnikom. Zato vsaki dan goreče molijo zanje. Ko Jezus posluša to nedolžno otroško molitev, ali ne bo bogato povrnil in blagoslovil vse ljube dobrotnike? Čisto gotovo!

2. *Podoba lurške Matere Božje na pobočju neke gore v Afriki.* Pobožni romarji molijo pred njo. V bližini misijona ob vznožju visokega hriba, kjer hodijo zamorci iz enega v drug kraj, je naredil misijonar kamenito lurško votlino in v njo postavil kip Naše Lj. Lurške Gospe. Spodaj je položil tablico in napisal v zamorskem jeziku: »Popotnik, ki greš tod mimo, poklekni in pozdravi Marijo in zmoli še eno Zdravo Marijo za dobrotnika te podobe in za vse dobrotnike našega misijona.« In res, ob vsakem času dneva naletiš tu na popotnike-zamorce, ki pobožno molijo pred podobo Brezmadežne. Ko odhajajo dalje jih slišiš peti lepe Marijine pesmi in še dolgo odmeva preko hriba: »Ave, Ave, Ave Marija«.

Za rožnevence in svečnjice

afriški misijonarji vedno prosijo. Porazdelijo jih med spreobrnjene zamorčke. Ti mali ljubljenci Marijini posebno radi molijo rožnivenec. Družba sv. Petra Klaverja jih hvaležno sprejema in pošilja v misijone. Tudi raztrgani rožni venci pridejo v porabo.

Sveta Bernardka, lurška pastirica.

To lepo knjigo priporočamo vsem častivcem lurške Matere božje. Če jo bereš, misliš, da si v Lurdu. Stane 24 Din. Naroča se v Knjižarni sv. Cirila v Mariboru.

St

Misijonska cerkvica v Nangini (Sr. Afrika). Postavil jo je P. Coenen.

Zopet v Afriki.

Apostolski vikariat Kisumu.

Pismo p. Coenen iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill Hill-u iz Amakure, Osrednja Afrika.

Tako me je torej zaneslo še enkrat v Osrednjo Afriko. Toda namesto k mojemu tako ljubljenu misijonu Nangina, ki sem ga ustanovil leta 1927 in vsa poslopja sam sezidal, so mi odločili moji predstojniki, da naj v divjih stepah Afrike ustanovim novo misijonsko postajo.

Kraj, kjer naj bi se nova postaja ustanovila, je središče kraja s 1500 do 2000 kristjani, ki spadajo k misijonu Nangina. Redno enkrat na teden napravijo ti kristjani peš-pot 110 km in prav toliko nazaj, da morejo biti pri sv. maši. S seboj nosijo hrano in majhne otroke. To je tisti kraj, kjer mi je nekoč, preden sem bil odšel v Afriko, na mojem potovanju po vikariatu neki paganski glavar podaril 10 kvadratnih oralov zemlje, da bi tam ustanovil misijonsko postajo. To je tudi tisti kraj, za katerega ste vi poslali pred leti znaten znesek, da bi se tam postavila cerkev.

S pomočjo svojih kristjanov sem postavil sedaj nekaj zasilnih barak; neke vrste stanovanje vendar moram imeti, potem tudi neke vrste šolo in cerkev, da morem sploh začeti.

Denar, ki mi ga je Vaša družba poslala, še hranim, kajti nočem ga vtakniti v zasilna poslopja, ki bi jih bele mravlje hitro razjedle. Tu mora biti vse ali iz cementa, kamenja ali železa. Trdno upam, da mi bodo dobri ljudje omogočili, da bom mogel postaviti trdna poslopja, ki bodo kljubovala vsem neprilikam.

Eno leto napredka.

Opatija Nullius Peramiho.

Prečastiti škof in opat Gal Steiger nam poroča o lepih uspehih preteklega leta.

Dobri Bog je dal obilnega blagoslova molitvam in žrtvam, ki ste jih doprinašali v domovini. Njemu bodi pred vsem hvala in zahvala. Pa tudi vsem številnim dobrotnikom bi se rad zahvalil, ki so darovali za misijone, da smo mogli tudi to leto vzdržati. Res je včasih trda predla, a šlo je le.

O božiču smo mogli iti v novo veliko cerkev v Matimira. Cerkev v Longea bo tudi kmalu dovršena. V Lugarawa smo dozidali prostorno hišo za sestre; pri tukajšnji sesterski hiši pa smo dokončali prizidek in lekarno s čakalnico za gobavce v Peramiho. V Mango smo postavili precej čedno hišico za patre, v Lundu cerkev za prvo silo, da bomo imeli nadomestilo za staro, ki je od potresa skoraj na tleh. Zdaj zidamo še dve sesterski hiši v Mango in Uwemba. V Lituhi smo pozidali in popravili stanovanja za patre, v Peramiho bomo pa k hiši za patre prizidali še malo poslopje za službeno osebje, ki dozdej ni imelo pravega stanovanja, in je dosedanja hiša, ki jim je rabila za stanovanje, skoraj v razsulu.

Tudi šole so napredovale. V osrednjo šolo in v pripravljalnice je hodilo 221 dečkov, v šoli za učitelje je bilo 140 gojencev. V strokovne šole je na raznih oddelkih hodilo 44 dečkov.

V malem seminarju je sedaj nekaj več učiteljev, in sicer patri dr. Majnulf Küster, dr. Eberhard Spies, naš starosta p. Severin Hofbauer je pa še vedno predstojnik. Najstarejši kandidatje bodo to leto začeli študirati filozofijo.

V prihodnost zaupamo, da bo dobra, ako se nam bo le posrečilo, da bomo mogli vse delo nemoteno nadaljevati. Kriza nas seveda skrbi. Ko misijon napreduje, ra-

stejo tudi stroški. Treba je novih poslopij in novih postaj, ki zopet potrebujejo nove oprave. Tako se zidajo vedno nove šole, a nastopajo tudi nove vrste kristjanov, ki se množijo vsako leto s prejemom sv. krsta in jih je treba potem dušno oskrbovati. Preteklo leto je bilo krščenih 8931 oseb. Da bi nam ljubi Bog le tudi misijonskih poklicev dal!

Pismo črne sestre.

Čeprav je misijon v Majetskloof, v vikariatu Oranje, zelo reven, vendar sprejemajo deklince-domačinke, ki čutijo v sebi redovni poklic, in jih izšolajo, da postanejo sestre oblatinje sv. Frančiška Saleškega. To je sicer velika obremenitev za misijone, ker uboge deklince — razen dobro voljo — ne prenesejo ničesar s seboj. Zato se obrača misijon na blage dobrotnike za pomoč za vzdrževanje sester domačink. 1200 Din letno zadostuje za eno sestro. Vsak tudi manjši znesek, se hvaležno sprejme in bo s tem dobrotnik deležen obilnega blagoslova.

Sledeče pismo je napisala domačinka, sestra Benedikta Marija vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

»Danes se pripravim in Vam izrekam najprisrčnejšo zahvalo za vse dobre, ki ste jih izkazali našemu misijonu. Mi vsak dan molimo za blage dobrotnike našega misijona in smo prepričani, da jim bo ljubi Bog bogato povrnil.

Gotovo Vas bo zanimalo, kako smo vsi pridni v našem misijonu. Otroško spalnico sedaj povečujejo. Pri tem pomagajo vsi: veliki in mali, sestre in otroci. Kadar je konec

Sestra Marija Benedikta
in sestra Marija Ana.

pouka, pridejo vsi doli. Pod nadzorstvom sester donašajo otroci kamenje ali vodo, drugi podajajo malto in opeko. Vse je živahno kakor v čebelnem panju in vsak je vesel.

Ko pridejo reveži prosit jedi, morajo najprej donesti nekaj kamenja, kar radi store, ker vedo, da zaslužen kruh boljše diši. Približno iz šestih rodbin zasluži vsakdo 8 Din dnevno. Sestram so za to zelo hvaležni. Včeraj so prosili za delo za 6 tednov za samo hrano. Ti reveži žive iz roke v usta. Ako ne dobijo dela, so brez vsega.

Zelo lepo se Vam zahvaljujem za darila, ki nam jih iz dobrega srca tako pogosto pošiljate, ker naš misijon je zelo reven. Otrok imamo dosti, drugega skoraj nič. Sestra Frančiška Terezija se ne more ustavljati, da bi revčkov ne sprejela. Pripomočkov imamo malo, no pa z božjo pomočjo vendarle gre. Toda je tudi mnogo beračev, ki vsak dan pridejo prosit. Sestra vedno deli kruh. Zdaj dobijo kruh kot plačilo za delo za nekaj dni ali tednov. Naj bi Bog dal blagoslova, da bi zadostovalo za dolgo in da bi mogle sestre izpeljati svoj načrt v blagor lačnega in obubožanega ljudstva.

Se enkrat: lepa hvala za Vašo veliko dobroto. Mi obetamo, da bomo svoje molitve za dobrotnike nadaljevali. Ostanem hvaležna hčerka.

Sestra Marija Benedikta.«

Pomagajte nam preprositi Boga,

da pošlje delavcev v svoj vinograd. Tako piše sestra Florentina iz misijona Mont Olivet v Basutolandiji. O, ko bi imeli več moči na razpolago, bi misijonsko delo hitreje napredovalo. — Na praznik Kristusa Kralja smo imeli 1000 svetih obhajil. Kako veliko in naporno delo za enega samega duhovnika, toliko ljudi spovedati! Sicer smo dobili letos še 5 novih patrov, toda žal, je Bog poklical k sebi dva še čisto mlada patra. On že ve, zakaj.

*

Za misijonsko postajo Useri bi rad sezidal novo cerkev, v njej pa postavil »križev pot«. Prosim za pomoč. Okvire bomo tu izdelali. Potem, ako mogoče, zaboje dopolnite s šolskimi tablicami, pisali, zvezki, črnilom, svinčniki, peresi... Prazna mesta v zaboju bi morda izpolnili z oblekcami. Kako bi nas s tem razveselili. Tudi semena za vrt bi potrebovali.

Trije naenkraf.

Trije misijonarji, ne da bi vedeli drug za drugega, so zaprosili obenem pri Družbi sv. Petra Klaverja za motorno kolo. Vse vodi en in isti namen: da bi mogli več storiti za Boga in duše.

Prvi prosilec p. Barrow, lyonski misijonar, piše iz Aragba v Nigeriji: »Rad bi izrazil neko željo, morebiti jo boste mogli izpolniti. Kakor veste, imamo navado, da zunanje postaje kar moč pogosto obiskujemo. Ker so pa daljave velike, moramo že prejšnji dan od doma in moramo prenočevati v kaki zamorski koči. Ako dežuje, je v taki koči človek slabo pod streho. Ako bi imeli motorno kolo, bi v nedeljo zgodaj odrinil od doma in bi lahko maševal na zunanji postaji; potem bi bil pa zopet v misijonu, preden bi nastopila najhujša vročina. Vem, da za veliko reč prosim, ko prosim za motorno kolo, toda razmere me silijo k temu. — Tudi k bolnikom nas često kličejo v velike daljave; zato se včasih zgodi, da bolnika že ne dobim več živega. In to niso posamezni slučaji!«

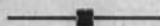

Oj veselje! Katekizme smo dobili, da se bomo pridno krščanskega nauka učili.

Drugi prosilec p. Healy, lyonski misijonar v Apashu v Nigeriji se pristrčno zahvaljuje za pakete s cerkvenimi potrebščinami za njegov misijon in dostavlja: »Motorno kolo bi bilo neprecenljive vrednosti zame in za vsakega misijonarja, ki bo kdaj pozneje tu stanoval, kajti v tem bi mu bilo mogoče, da bi bolj pogosto prišel v stik z ljudmi iz okolice, da bi ustanovil več zunanjih postaj, te pa, ki so, večkrat obiskal in katehistom dajal vedno novega poguma.«

Tretji prosilec je p. Hartjes iz misijona sv. Bonifacija iz vikariata Kimberley. »Pravkar sem dobil v roke »Odmev iz Afrike« in sem postal pozoren na članek »Dajte nam modernih prevoznih sredstev!« S tem vprašanjem se že dolgo pečam. Moj misijon leži sredi velike zamorske naselbine v Kimberley. Koliko časa človek zgubi z vednimi poti, z obiski bolnikov itd. Pa še nekaj! Domačini nimajo lastne bolnišnice, ampak morajo bolnike voziti v mestno bolnišnico. Nekateri naših ljudi leže tam vse leto, in bi jih bilo treba večkrat obiskati. S takimi obiski lahko misijonar stori mnogo dobrega in izpreobrne marsikakega bolnika. Na ta način sem pridobil za Kristusa že kakih 70 ljudi. Mesto je 5 km oddaljeno, zato pridem k bolnikom le enkrat v tednu ali pa še ne. Ako bi imel motorno kolo, bi vsak dan lahko šel na obisk.

Imamo deset zunanjih postaj, ki jih je treba od časa do časa obiskati. Ponekod imajo že svojo šolsko kapelo. Lahko bi pustil tam zaboj s potrebščinami za sv. mašo in šel večkrat tja maševat. — Zato, ako želite podpreti dobro stvar, pomagajte mi, da pridem do motornega kolesa. Motorno kolo prihrani mnogo časa, in človek ima priliko, več dobrega storiti, in kar je tudi važno: človek ni že ves utrujen, ko pričinja svoje delo v rešenje duš.«

Pomoč od zgoraj.

Piše misijonski brat Rafael Kolenc, misijon Marija Trost
v Južni Afriki.

Vaša častita ustanoviteljica, ali kakor jo mi misijonarji imenujemo »mati Afrike«, nam zelo rada pomaga. Mi se pa tudi redno k njej zatekamo in v raznih zadevah in težavah iščemo pri njej pomoči. In takoj pokaže, da je res mati Afrike, mamica ubogih zamorčkov.

Kot vam znano, smo že pred nekaj leti ustanovili zavetišče ali bolnišnico za uboge zamorčke. Z božjo pomočjo smo med tem časom porazdelili veliko zdravil. Posebno ena naših misijonskih sester je pri tem delu krščanske ljubezni zelo spretna in goreča. Neguje in skrbi za uboge bolnike kot mati. Zdravila, seveda, pa smo delili med revne bolnike večinoma kar zastonj ali pa prav za nizko ceno. In vprav to nam je nakopalo zavist nasprotnikov našega misijona. Protestantški zdravniki in lekararji v bližnjem mestecu Lydenburg so nas zatožili pri

višji svetni oblasti. Posledica tega je bila, da so nam prepovedali deliti zdravila in sploh sprejemati bolnike v našo misijonsko bolnišnico. Hud udarec, pa kaj smo hoteli storiti. Zaupali smo na Boga in čakali pomoči od zgoraj.

Vsi, misijonarji, misijonske sestre in ubogi zamorčki smo se v molitvi zatekli k »materi Afrike«. In kako izvrstno nam je mamica zamorčkov pomagala. Slišali smo, da je bil v Witbank, nedaleč od našega misijona, poslan neki angleški zdravnik, ki je bil določen samo za zamorčke. Oba, on in njegova žena, sta bila dobra kristjana. Takoj se poda naš prevzv. g. škof, msgr. Mohn k njemu ter mu pove vso zadevo. Zdravnik je bil tako dober in se je nastanil s svojo družino za tri tedne v našem kraju ter je vzel misijonsko bolnišnico in lekarno v svoje varstvo. Ko se je vrnil nazaj, je obljubil, da bo prišel vsak mesec enkrat k nam ali pa še večkrat, če bo treba.

Sedaj smo zopet brez skrbi, misijonske sestre delujejo v bolnišnici, kakor prej. Sprejemajo bolnike in premnogo jih na ta način najde pot k sv. katoliški Cerkvi. Dajo se poučiti in krstiti in so tako rešeni za nebesa. Vidite, kako lepa darila nam daje vaša častita ustanoviteljica, služabnica božja Marija Terezija Ledochowska.

Mudi se.

Iz Mopoi, v anglo-egiptovskem Sudanu piše p. Mazon Družbi sv. Petra Klaverja: »Nedavno sem se peljal z motornim kolesom, ki je dar Vaše družbe, na neko daljno postajo. Že dolgo nismo mogli biti tam; zdaj pa — hvala Vaši darežljivi družbi — mi je bilo to omogočeno. Kako sem bil žalosten, videč, da so bili med tem časom krivo-verci ustanovili tu svojo šolo, kjer je bil poprej naš delokrog. Da zajezimo nadaljnji slab vpliv, nam ne kaže drugega, ko da opremimo svojo katehistovsko šolo tako bogato, da bo mladino kar vlekla nase.

Dovolite, da Vam predložim stroškovnik vsega, kar bo ta šola (in druge) potrebovala za najnujnejšo silo. Najbolj pa priporočam, da se tega misijona spominjate v molitvah, kar bo najizdatnejša pomoč.«

Zato je res treba obojega: moliti za misijon in ga obenem materialno podpirati. Prispevke »Za katehistovsko šolo v Mopoi« prosimo na Družbo sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Hitimo, hitimo, dokler imamo še čas!

Novi glavni oltar cerkve sv. Male Terezije v misijonu Lydenburg.
(Besedilo zraven je prinesel zadnji Odmev, pismo br. Rafael Kolenc.)

Zamorčki pišejo misijonarju, ki je vsled bolezni odpotoval v domovino.

Prečastiti in ljubljeni pater!

Posrečilo se mi je dobiti Tvoj naslov, zato Ti to pismo pišem. Vsi smo žalostni, ker si nas zapustil; zlasti ker Te pri slovesu nismo mogli pozdraviti. Bilo mi je, ko da me je strela zadela, ko so mi povedali, da si odpotoval. Jaz sem bil od početka priča Tvojih trudov in Tvojega trpljenja, zato prosim Boga, da Te nam nazaj pripelje. Bodi prepričan, da jih je mnogo, ki molijo k Bogu, da se vrneš.

Hvaljen Jezus.

Ljubljeni pater!

Silno sem bil žalosten, ko sem zvedel, da Te ne bo več nazaj. O, kako me to boli! Jokam kar morem in ne vem, kaj mi je početi. Poprej mi je bilo tako dobro, zdaj pa je tako hudo, tako da mi solze venomer teko po licih. Duhovni oče, to Te prosim, da se nas spominjaš, čeprav Te ni več med nami. Tudi mi se Te bomo vedno v molitvah spominjali. Ljubi Bog naj Te blagoslavlja na vseh Tvojih potih. Jaz se Te bom vedno v molitvah spominjal. Z Bogom!

Tvoj žalostni otrok

N. N.

Vso noč nisem mogla spati.

Piše s. Benvenuta, dominikanka v misijonu Bremersdorp, Srednja Afrika.

Na sveti božični praznik smo krstili osem katehumnov. Med temi je bila tudi neka stara zamorska mamica. Že navsezgodaj je stala pred vrati naše misijonske cerkvice, vsa v skrbeh, da ne bi prišla prepozno.

»Oh, veš sestra, vso noč nisem mogla spati,« mi pravi. »Vedno sem gledala, če že ne vzhaja solnce.« Pri prvem jutranjem svitu se je odpravila stara dobra ženica na pot in oprta na svojo palico je migala vsa vesela proti cerkvi. Bila je prva. Ko je prišel čas, sem jo oblekla v belo krstno obleko, dala na glavo bel robec in ga prevezala z belim trakom. Ženica je sedla in od veselja jokala.

Čez nekaj časa mi reče: »Kako je ljubi Bog dober z menoj. Ne vem drugega reči kot: Bog Vas blagoslovi, Bog Vas blagoslovi!«

Pred svetim krstom jo misijonar vpraša, če zna kaj moliti?

»Moliti? Nak, tega pa ne znam. Jaz ljubim Boga in vem, da je za nas na križu umrl. Ali ni to dovolj? Kaj naj pa še molim? Prestara sem in ne morem se učiti.«

Pri sv. krstu je dobila ime Marija Terezija, to je ime blagopokojne grofice Ledochowske. Po službi božji pride stara mamica k nam vsa vesela in pravi: »Sedaj je moje srce belo. Kar v nebesa bom šla. Saj vem, kmalu bom umrla. Ampak, da veste, kako sem sedaj močna. Nobenega

vraga se ne bojim. Pomisli, poprej pa sta morala kar dva duhovnika pomagati, da smo premagali vraga.«

Prisrčno sem se morala smejati. Kako so preprosti ti ubogi dobri zamorci. Upamo in molimo, da bo ljubi Bog podelil še mnogim enako milost, kot jo je tej stari ženici.

Kako smo v Afriki praznovali zlato mašo.

Apostolski vikarijat Fianarantsoe, Madagaskar.

P. Leo Derville D. J. poroča o tem:

Veteran Jezusove družbe preč. p. du Coetlosanet je praznoval 8. septembra svojo zlato mašo v Ambositra, malem mestecu na severu vikarijata. Pater je že 66 let v družbi Jezusovi, 31 pa v misijonu. Star je 83 let, a je še mlad in čvrst in vodi šolo za katehiste. Kadar je prost, in to je le o počitnicah, vodi duhovne vaje. Slavljenec je želel, da bi spominski dan obhajal tiho in neopaženo, a obenem smo mislili, da je to prilika, da se v sreih vernikov vzbudi želja in spoštovanje do duhovskega stanu. Svečanost naj bi se izvršila v obliki tridnevnice, v kateri bi prosili Boga, naj obudi poklicev za duhovski stan med afriškimi domačini.

Na tridnevnicu smo se pripravljali z molitvijo in žrtvami, zato smo bili prepričani, da bo obrodila obilen sad. Število žrtev, sv. maš, obhajil, postov itd. je znašalo po zapiskih v Ambositru nad 1,500.000. Pa je bilo v resnici več, kajti mnogo listkov se je zgubilo, druge pa niso ljudje o pravem času upravitelju oddali.

V četrtek zvečer, 21. septembra, se je začela tridnevnicu v navzočnosti Nj. ekscelence apostolskega vikarja iz Fianarantsoe, škofa Giveleta D. J. in p. Morela, predstojnika misijona. Najprej so se prebrala poročila dveh članov mladinske zveze, ki sta oba že očeta malih seminaristov. (Pripomnim, da na Madagaskarju pripadajo mladinski zvezi ne le mladeniči, ampak tudi mladi družinski očetje.)

Prvo poročilo je bilo o tem, kako se širi navdušenje za duhovske in redovne poklice, tako, da je v tem oziru otok Madagaskar na prvem mestu. »In vendar še premalo navdušenja,« je pripomnil govornik, »ako pomislimo, da na Madagaskarju biva 3,000.000 ljudi, ki še niso kristjani.« — Drugi govornik je nalagal staršem dolžnost,

da med svojimi otroki širijo veselje do duhovskega poklica, ker je poklic in stan duhovnika božji poklic in je tudi za starše čast, ako otroku niso dali le zemeljskega življenja, ampak tudi ljubezen do Boga znali vliti v njegovo srce.

Predolgo bi bilo, ako bi opisovali program vsakega dneva v tej tridnevnici. Le nekatere reči naj omenim: Pri otroški slavnosti je duhovnik-domačin p. J. Nazafindrakoto imel iskren nagovor. Otroci so potem presv. Srcu

Ob koncu smo zaigrali slavljenju še eno veselo. Imamo stara godala, dar nekega glasb. društva v domovini.

Jezusovemu darovali oljkine vejice, na katerih so bila vpisana njih duhovna darila. V soboto zvečer je bila procesija z lučkami, ki se je je udeležilo do 1200 ljudi. K večerni molitvi so se zbrali ljudje ob gori Kalvariji na misijonskem vrtu in je ta živa slika napravila zelo globok vtis. Pridige ob tridnevnici je imel duhovnik-domačin p. J. B. Rakoto iz vikarijata Antsirabe. Preč. zlatomašnik je imel govor šolski mladini, ki jo je pozival, naj se zbere pod praporom Kristusovim, ki je sreča in izveličanje njih rojakom.

Sledile so tri predstave, prirejene za afriške razmere, namreč »Poklic sv. Alojzija Gonzaškega«. To je bila zelo privlačna točka ne le za katoličane, ampak tudi za protestante.

Zadnji dan, 24. septembra, je bila zjutraj slovesna služba božja, zvečer pa slovesen blagoslov. Ganljivo je bilo slišati otroke, ko so naglas molili neko molitev za svoje starše, starši pa so otroke naglas Bogu darovali, da bi jim Bog v svoji Previdnosti dal poklic za duhovski stan.

Duhovniških poklicev je med domačini iz Ambositre precej. Tridnevnic bo, ako Bog da, priklicala v življenje novih poklicev, kajti mnogo jih je, ki kažejo sposobnost za kaj višjega.

Za vse dečke in deklice, ki jih Bog kliče, bom sedaj poberačil pri vas, da ne bi pomanjkanje denarja preprečilo njihovega poklica. Vem, da je tudi pri vas revščina, vendar vseeno stegujem svoji roki, in sicer obe, kakor je tu pri mojih ljudeh navada. Prepričan sem, da se bosta napolnili z milodari. Potem bom obe roki dvignil nad glavo, kot to delajo naši Betsileo, visoko proti nebu v zahvalo in prošnjo Bogu za vse, ki pomagajo, da se na Madagaskarju širi božja vera in Cerkev.

Usako leto 500 svetih maš

*berejo afriški misijonarji za vse dobrotnike in naročnike
»Odmeva iz Afrike«.*

Lurška voda kod zdravilo.

Piše misijonska sestra v Kronstadt, Južna Afrika.

Nikdar si nisem kaj takega mislila, namreč, da bom morala kot misijonska sestra dreti zobe in opravljati posel zobne zdravnice. Sami dobro veste, da to ni nobeno lahko in prijetno delo. Pa vendar — koliko zamorcev sem že s tem pridobila za sveto vero. Zamorci se v splošnem zdravniku zelo boje, to pa iz dvojnega vzroka: prvič, ker nimajo denarja in drugič, ker zdravnik nič kaj ljubeznivo ne ravna z njimi. In vendar so zamorci pravitako ljudje kot mi, ter jih tudi boli. Zato pridejo večkrat s tresočim, pa zaupnim srcem k nam, da bi jim nudile hitro pomoč proti boleznemu zobobolu.

Kar čudim se večkrat, kako so ti zamorci junaški in potrpežljivi. Potem pa, ko je zob odstranjen, od veselja skačejo, ploskajo z rokami in kličejo: »monate sister,« to je »sestra, hitro je šlo«.

Pa ne gre vedno tako gladko in brez težav. Zadnjič je prišla k meni uboga zamorska žena. Od bolečin se je kar krivila. Pogledam. Zob je odlomljen, le korenina je še močno stala notri. Kako ji priti do živega, kako jo prijeti? Nisem opremljena z vsakovrstnimi instrumenti, kot zobni zdravniki pri vas doma, zato nam morajo nebeški prebivalci pomagati. Obrnila sem se na vašo čast. ustanoviteljico Marijo Terezijo Ledochowsko. Ko je še živela, je zamorcem tako materinsko pomagala, ali ne bo storila to sedaj po smrti tem rajši.

Čeprav sem zelo obzirno delala, je ženica občutila vendar hude bolečine. Zlomljen zob se kar ni hotel premakniti z mesta. Pa sem rekla: »V božjem imenu, danes naj bo zadosti.« Vlila sem nekaj lurške vode na zob in priporočila vso zadevo nebeški varuhinji. Preden sem poslala ženo domov, ji dam še neko sredstvo proti bolečinam. Obljubila mi je, da bo prišla prihodnje jutro zopet.

Res je prišla, pa kakšna. V obraz vsa otekla in zabrekla, sirotica. Vprašam jo: »Mamica, ali si imela ponoči hude bolečine?« — »Da, hude. A vendar, poglej, zob je že skoro zunaj. Močno se maje.« — Res, bilo je tako. Vzamem nož in v nekaj trenutkih izluščim korenino iz čeljusti. Ostala je le še velika luknja in oteklina. Naročim ženi, da si glavo obveže z ruto in usta večkrat splakne s toplo vodo.

Ženica je bila zelo vesela, jaz pa nič manj. Naše zupanje v lurško vodo in priprošnjo služabnice božje Marije Terezije nas ni varalo.

S tem mojim novim poslom sem že marsikaterega zamorca pridobila za sveto vero. Nesebičnost, s katero se bližamo tem paganom, jim ugaja. Začnejo premišljevati, kakšna vera je to, da deli samo dobrote. Potem pridejo in si ogledajo našo cerkev. Čez nekaj časa se dajo vpisati za katehumene, redno prihajajo h krščanskemu nauku in končno postanejo goreči kristjani.

POPOLNI ODPUSTKI

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 2. februarja, Svečnica;

dne 24. februarja, sv. Matija, apostol.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje. Priloženo pošiljam dar za misijone.

N. N. iz Julijske Benečije.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo za zdravje. Se nadalje izročam njenemu varstvu in priprošnji sebe in svojo družino.

J. G., Smartno ob Paki.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za srečo in zdravje pri živini. Zahvala in dar je bilo obljubljeno.

N. N., Ponikve ob juž. žel.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeni sluh, za katerega sem bil v strahu, da se mi ne povrne, ker mi zdravniška zdravila niso pomagala. Prosim javne objave.

K. C., Niš.

Odkar se je gospa G. v B. naročila na »Odmev iz Afrike«, je srčna bolezen popolnoma izginila, za tem, ko so ji že vsi zdravniki rekli, da zanjo ni pomoči. Torej izreka Mariji Tereziji Ledochowski srčno zahvalo.

F. P., Brežice.

Zahvalim se služabnici božji za pomoč v važni družinski zadevi in se ji še nadalje priporočam.

A. Č., Brezovica.

Prisrčna zahvala služabnici božji za uslišano prošnjo.

A. S., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za ozdravljenje večletne mučne bolezni v nogah. Če mi bo le mogoče, bom šla takrat v Rim, ko jo bodo priglasili k blaženim. Bog daj, da bi se to zgodilo prav kmalu.

P. B., Štepanja vas.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam misijonski dar in prosim objave v Odmevu.

J. S., Kamne.

Služabnici božji se iskreno zahvalim za ozdravljenje sinčka.

M. B., Ljubljana.

Lepo se zahvalim za dobljeno ljubo zdravje na priprošnje služabnice božje.

V. L., Ježica.

V našem kraju je razsajala nalezljiva bolezen, ki se je tudi mene prijel. Že pet dni sem hudo trpela, pa ni bilo pomoči; prihodnji dan bi morala iti v bolnišnico. Tisto zadnjo noč, ko mi je bilo najslabše, sem se zaupno zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. In glejte, drugi dan, ko bi imela iti v bolnišnico, sem bila popolnoma zdrava. Iskreno se ji zahvalim in še za neko drugo uslišano prošnjo. Priporočam se ji nadalje.

K. A., Slov. Bistrica.

Zahvalim se Mariji Tereziji za pomoč v neki stiski in se ji še naprej priporočam.

Pavla Kordiš.

Zahvalim se služabnici božji za uslišano prošnjo.

M. R., Mala vas.

V stiski sem se zatekla k Mariji Tereziji in mi je pomagala, za kar se ji tu zahvalim in še priporočam.

M. K., Loče.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje.

P. H., Šoštanj.

Služabnica božja mi je pomagala, najlepše se ji zahvaljujem.

E. U., Maribor.

Zahvalim se služabnici božji za pomoč v težki zadevi.

O. Z. Lovrenc.

V težki bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem dobila pomoč. Iskreno se ji zahvalim in prosim objave v »Odmevu«.

J. M., Sv. Barbara.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za srečno napravljen izpit.

M. B., Ljubljana.

V neki težki in mučni bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Srčno se ji zahvalim.

Ana Lužar.

Dožnost mi je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč pri mojih bolnih nogah. Toliko sem trpela in izdajala za zdravlje, pa niso nič pomagala. Ko pa sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, sem ozdravela. — Danes izpolnjujem svojo obljubo in prosim, da se to javno objavi v Odmevu. Še nadalje se ji priporočam. Kdor je v stiski, naj se obrne na njo in pomagala mu bo.

Jozefa S., Tinje.

Oba z možem sva bila težko bolna, tako, da sem bila že čisto obupana. Obrnila sem se do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske in jo goreče prosila, naj nama ona izprosi ljubo zdravje. In res sem bila uslišana, zdravje se nama je povrnilo. Tisočkrat se ji zahvaliva in jo prosiva pomoči še zanaprej.

Alojz in Marija S., S. pri Celju.

Zal, zaradi pomanjkanja prostora nam ni mogoče vseh zahval, ki smo jih še za tem prejeli, priobčiti v celoti. Zato sledijo tu v skrajšani obliki.

Za dobljeno ljubo zdravje se zahvaljujejo: M. J. K., Hodiše. — Mana Jenko. — J. Rupnik. — M. L., Zagaj. — O. F. Ljubljana, in se še priporoča. — J. V., Mislinje. — K. L., Rovte, za tri uslišane prošnje v bolezni. — Terezija Pelko. — F. K., Ljubljana. — L. I., Šmartno. — Ana Benedik, za zdravje pri živini.

Za uslišano prošnjo v raznih zadevah se iskreno zahvaljujejo in prosijo še pomoči: Podgoršek Štefka, in daruje v zahvalo za odkup in krst zamorčka na ime Vincencij. — J. B., Sp. Sušica. — P. I., Ribnica. — N. N., Vuzenica. — M. T., Kokarje. — K. Cz., Niš. — J. L., Maribor. — N. N., Celje. — A. S., Zagreb. — I. P., Poljče. — J. D., Dolga gora. — A. P., Žice. — M. F., Potoče, za pomoč v važni zadevi. — Sajovic M., Predoslje, za uslišanje prošnje v važni zadevi. — J. F., Stari trg, za uslišanje dveh prošenj. — K. M., za več zadobljenih milosti.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: J. K., Št. Vid, da bi mi ozdravela ljuba mamica. — M. H., za zdravje in blagoslov. — M. B., Ljubljana, za pomoč v jako važni zadevi. — J. L., Šmartno, za zdravje v težki bolezni. — Marija Golenk, v mučni zadevi. — A. S., Gabarsko, za pomoč v težki bolezni. G. M., Ostrožno, za pomoč v težki živčni bolezni. — M. L. Ponikva, za pomoč v veliki stiski.

Priporočeno!

Blagim dušam, ki nam pošiljajo zlate in srebrne kapljice za kelih ubogemu misijonarju, se v imenu Jezusovem iskreno zahvalimo!

Istočasno lepo prosimo, da takih reči nikdar ne pošiljate kot »vzorec brez vrednosti«, ker pride s tem v nevarnost, da se izgubi. Prosimo, bodite tako dobri in napravite tako: pošljite v prevezanem zavojčku, kot pismo in zadaj zavojček zapečatite. Če je večja reč, pa naredite tako: predmete dobro zavijte v papir ali odpadke blaga, da ne bo ropotalo v škatlici. Potem prevežite in napišite na naslovno stran »Priporočeno — vzorec«. Na ta način je stvar varna in se ne more izgubiti.

Najbolj pa Vam priporočamo, da pošljete po kaki zanesljivi osebi ali pa ob priložnosti sami prinesete k nam. Vedno se veselimo Vašega obiska. Ljubi Jezus v presv. Evharistiji Vam bo vse bogato povrnil!

Družba sv. Petra Klaverja.

Dir nedolžnega veselja.

Lepe igrice za prvoobhajance. Cena 7 Din. Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Spomin na umrle.

† Preč. g. župnik Ivan Nagel, Koroško. — Janez Krničar, Cerklje pri Kranju. — Alojzija Ferlinc, Sv. Ana. — Marija Vavtikar, Sv. Katarina. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonkih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čuč.

Dragi naročniki in misijonski prijatelji!

Večkrat ste že slišali praviti, da dobrote, katere skažemo misijonom, za domovino niso izgubljene, ampak ji priključijo z nebes božjega blagoslova. — Ali ni morda Evharistični kongres, ki se ima vršiti za vso Jugoslavijo dne 28., 29. in 30. junija 1935 v naši beli Ljubljani, odgovor božje previdnosti na Vašo zvesto misijonsko pomoč?

Pa boste gotovo tudi radi prispevali skromno zrnce, da se bo ta kongres prav lepo in veličastno mogel vršiti. Mnogi so svoj dar že poslali in tem se prav toplo zahvalimo. Vsak lahko to stori brez posebnih stroškov. Pri prihodnji priliki namreč, ko boste pošiljali naročnino za »Odmev« ali misijonski dar, pa priložite še svoj darček za naš Evharistični kongres. Tako bomo imeli veselo zadoščenje, našemu prevzvišenemu Nadpastirju finančne skrbi za kongres vsaj malo olajšati. Domovina pomaga misijonom, misijoni domovini.

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Izobražene gospodične,

ki imajo željo, posvetiti vse svoje življenje službi misijonov.

Kmečka dekleta,

ki bi v službi misijonov rada opravljala ista dela, kot so jih dosedaj.

Pisarniške nastavljenke,

ki stremijo po višjih življenjskih nazorih.

Trgovske nastavljenke,

ki bi rade svoje življenje Bogu darovale.

Vse pa morajo imeti nadnaravni namen, biti čiste, neoporečne preteklosti in trdnega zdravja.

Natančnejša pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Prošnjo za sprejem je treba poslati na vrhovno voditeljico.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Janezu Bosko, sv. Mali Tereziki, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: M. M. za dvakratno uslišanje; T. F. Brez, za zdravje; N. N. Vič, za uslišano prošnjo; M. K. za pomoč v živčni bolezni; N. V., Lešje, za zboljšanje zdravja; I. P., Idrija, za pomoč v težki sodnijski zadevi; M. Š., Železniki, za zdravje; J. I., Cerklje, za uslišano prošnjo; A. H., Ljubljana, za dobljeno pomoč v skrajni nevarnosti; M. Š., Železniki, za dobljeno zdravje; M. M. in J. D., Maribor, za pomoč v težki sodnijski zadevi in se priporoča še za nadaljnjo pomoč; N. N. za uslišano prošnjo in se še priporoča.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku in služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: N. N. za spreobrnjenje moža in mir v družini; I. K. Begunje, za zdravje in dobro službo; neka Mar. družbenica za ljubo zdravje.

